

Skandinaviens Sfierne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24.

Den 15de September 1891.

40de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,
holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 10de Maj 1891.

Hjære Brodre og Søstre!

Idet jeg fremstaar for at tale om Noget, som vedrører Livets Evangelium, haaber jeg, at Guds Aland vil vejlede mig i mine Bemærkninger. Kristi Forsoning er af en omfattende og herlig Bethydning, og det er meget magtpaa-liggende at forstaa dens Karakter. Paa den Forsoning, som Jesus Kristus for over atten hundrede Aar siden tilveje-bragte, beror hele Menneskeslægtens Frelse. Kristi Blod frelsjer fra al Synd, om vi ved Adlydelse af Evangeliet blive delagtigjorte heri. Kristi Blod, som blev udgydt for at vi maatte frelses, er sammenlignesvis talt den Kilde, hvorfra der udvælder evigt Liv. Kristi Dødskvaler ere ligesom de Fødselsjmerter, under hvilke Menneskeslægtens Gjensidelse skulde foregaa. Uden Forsoningen, som Jesus Kristus tilvejebragte, vilde alle Menneskenes Bestræbelser for at blive freste være forgjæves. Dødens Herredomme vilde være evigvarende,

og vor jordiske Prævestand vilde være frugteslos.

Vi skulle af yderste Evne søge at forstaa Forsoningens store og omfat-tende Bethydning. Om den menneskelige Fornuft end ikke kan begribe Forsonin-gens hele Rækkevidde og Bethydning, ville vi dog ved Herrens Aland kunne forstaa Nødwendigheden af Forsoningen, og gradvis satte dens gjennem al Ewig-hed velsignelsesrige Følger. Hvorfor mange Mennesker ikke kunne tro Forsoningsprincipet, er tildels af den Grund, at de ikke tage Følelsen tilstrækkelig med i Betragtning, i det de ikke ere ydmige nok, saa Følelsen kan repræsen-ttere den Sjælemagt, den kan gjøre Fordring paa at være. Hvorfor Følelsen maa være en Magt i Livet, er be-grundet paa, at vi med vor bedste Vilje kunne tage fejl, om vi uden nærmere Reflektion dømme i Livets mangehaande Uffærer; dette belører Erfaringen os om, og Erfaringen er,

som Ordsproget siger, den bedste Læremester. Uden at indse Nødvendigheden af Kristi Forsoning, kunne vi ikke stater den Frelse, som komme til os formedelst samme. Det synes underligt for Mange, at formedelst Kristi, den Hetsfærdiges Død for „de Uretfærdige,” Frelse er kommen til Menneskene, og fordi de ikke uden nærmere Overvejelse kunne blive overbeviste om Nødvendigheden og Sandheden af Forsoningen og Forløsningen ved Jesus Kristus, forkaste de uden videre Jesus Kristus som deres Frelser.

Kristi Forsoning har en dobbelt Bethydning. Den har for det første tilvejebragt Opstandelse for hele Menneskeslægten. Denne Forløsning er uviskaarlig. „Ligesom Alle dø i Adam, skulle også Alle levende gjores i Kristo.“ Vi ville kunne indse, at vi ere forlost fra den saakaldte Arvesynd, uden at vi gjøre det Mindste fra eller til. Barne daaben, som den katholske Kirke og de fra den udgaaede Kirker have praktiseret, er saaledes unødvendig og i det Hele stridende mod Kristi sande Evangeliums Verdomme. Forsoningen rækker der næst til de Synder, Menneskene selv begaa. Disse kunne forlades dem, om de ikke have begaaet den utilgivelige Synd, nemlig Synd imod den Helligaand, formedelst Daab til Syndernes Forladelse, naar de have troet paa Jesus Kristus som Syndens Forsoner og omvendt sig. Lad os noje mærke os, at vi kun skulle svare for vores egne Gjerninger.

Forløsningsværket strækker sig ind i Ewigheden, ligesom det grundedes, for end denne Jord, paa hvilken Kristus skulle lide Korsets Død, dannedes og attes i sin Stilling og Løbebane blandt Universets utallige Kloder. En Forløsning maatte nødvendigvis finde Sted — vi ville, om vi ikke allerede

have forstaet dette, kunne forstå samme, naar vi tage vore første Forældres og hele Skabningens Fald i Betragtning — og lad os mærke os, at kun et syndfrit, rent og helligt Væsen kunde tilvejebringe denne Forløsning. Guds Son Jesus Kristus skulle efter Faderens Forudbestemmelje komme til Verden og lide og dø for Menneskenes Synders Skyld, eller med andre Ord, for at forsonen den brudte Lov. Gjennem Adams Fald kom Døden ind i Verden. Legemet kom under Dødens Magt og kunde ikke opstaa uden formedelst Forsoningens Kraft. Den onde gjorde Fordring paa Menneskene, men Jesus Kristus fravristede ham sit Offer; Kristus igjenloste os, idet han gav sit Liv til en Igjenlösning Be taling for Menneskene.

Vi vide formedelst Guds Nabebaring, at Satan forledte en Tredjedel af Himmelens Hærstærer. En fuldstændig Forklaring herom er ikke givet os, men vi vide, at den store „Morgenrodens Son“ var ørgjerrig, og at dette forte til, at han ligefrem gjorde Opror imod Gud, og svor ham evig Fjendstab. Denne Modstand mod Gud og Hetsfærdighed bevirkede hans saa vel som de øvrige oprørste Aanders Fald. Saa meget belærer Nabebarringen givet til Profeten Joseph Smith os om. Vi ere bekjendte med, at vi have haft en Tilværelse som aandelige Væsener, for vi kom til denne Jord. Denne Forudtilværelse var en Provestand for os, ligesom vort Liv nu. Vi var som Guds Børn i Besiddelse af fri Vilje, og det beroede paa os selv, hvorvidt vi vilde blive værdige til at modtage vor himmelske Faders Besig nelser eller ikke. I Nabebarningen belærer vi om, at der afholdtes et stort Raad i Himmelten om Frelsningsplanen, ved hvilket „Morgenrodens Son“

foreslog at frelse alle Mennesker uden Hensyn til deres Gjerninger ved at berøve dem den fri Vilje, saa de intet Ansvar skulde have. Men Jesus Kristus, „den førstefødte af mange Brødre,” foreslog at ville gaa til denne Jord og lide og dø for Menneskene, at de kunde frelses; han vilde give Faderen Eren. „Morgenrodens Søn” vilde derimod have Eren selv. Han sagde til Faderen, da han fremsatte sit Forslag med Hensyn til Frelsningsplanen: „Giv mig Din Ere, hvilket er min Magt.” — Jesus Kristus foreslog endvidere, at Menneskene skulde komme til Jordens af deres egen fri Vilje. Jesu Kristi Plan blev antaget, hvorfor den ørgjerrige Morgenrodeus Søn, hvis Plan umulig kunde antages af den alvise og aljærlige Fader, som ønskede at give Frihed til sine Børn, blev vred og svor Gud evig Fjendskab, og han drog som nævnt en Tredjedel af Hinimelens Hærskarer med sig, og disse fornedrede Ander, som blev nedstyrte til Jordens, have siden da været Fjender til Gud og Kristus og sogt at tilintetgjøre Jehovahs Forlosnings- og Saliggjørelsesplaner. Det, der ophojer Menneskene over Dhrene, er netop deres Kundskab, fri Vilje og medfølgende Ansvarlighed, og om vi ikke havde en fri Vilje, var Guddommens Præg bortvistet fra os, og Retsfærdighedens Princip, som omfatter Alt, vilde blive tilintetgjort, hvilket ikke vil kunne ske.

Gud vidste formedelst sit Kundskab til Anderne som blev sendte til denne Jord for at iføre sig Legemer og gjennemgaa en anden Provestand, at de vilde falde og have en Frelser nødig, og han forudbestemte deraf Jesus Kristus, vor førstefødte Broder i Andernes Verden, til en Frelser for os. Vi maa imidlertid ikke tro som Følge heraf, at de, som forsøgte Jesus Kristus vare

uden Ansvar. De havde deres fri Vilje, hvilken Gud har givet alle Mennesker. Menneskene ere til for at udvikles og nyde Glæde, men Betingelsen herfor er, at de udøve de Gjerninger, som deres Samvittighed og Guds aabenbarede Ord hyder dem, hvilke Gjerninger skyde af Kjærlighed til Gud og Næsten. Vi skulle else Næsten som os selv. Medfølelse for vores Medmennesker er nødvendig for at naa frem til Fuldkommenhedens Maal. Menneskeslægten er som en samlet Kjæde, og Kjærlighedens store Princip skulde være Drivsfjederen i alle Menneskets Handlinger. De Ugudelige kunne ikke opnaa de samme Belsignelser, som de, der lade sig lede af Kjærlighedens hellige og ædle Princip. De ville blive straffede for deres onde Gjerninger, og uden at omvende sig kunne de ikke nyde Guds Belsignelser. De, som tro paa Kristus og adlyde hans Besalinger — de højeste og fuldkomneste Love — ville opnaa en Hærlighed i Guds Rige signet med Solens Glans paa Firmamentet. Gud vil frelse alle Mennesker, men kun de, som adlyde Kristi Evangelium, ville blive freste med en fuld Frelse i Guds Rige. Gud er „alle Menneskers Frelser, mest deres, som tro.“

Hvorledes kom Faldet ved vores første Forældre Adam og Eva? Begge handlede af fri Vilje, da de spiste af Kundskabens Træ, men medens Eva blev bedragen, spiste Adam af Frugten for at blive lig med sin Hustru i Kundskab. I modsat Falde kunde de ikke leve tilsammen som Mand og Hustru og opfylde Guds Bud om at vorde frugtbare og mangfoldige og gjøre sig Jordens underdanig. Menneskene skulde nyde det Vitre, for at de kunde skatere det Søde. Faldet i Edens Have er af en anden Karakter end de stræffelige

ugudelige Hændlinger, som mange Mennesker have begaet siden, og vi maa forstaa, at dersom Adam ikke havde spist af Kunstdabens Træ, vilde Menneskene ikke have funnet blive til.

Det siger i Skriften, at da Jordens Grundvold blev lagt, synede Guds Børn sig til sammen. Hvorfor synedes de? Fordi en Verden blev beredet for dem, hvortil de kunde blive sendte for at erholde Legemer ligesom Jesus Kristus gjorde i Midten af Tiden. De Aander, som faldt, tabte dette Privilieum. Kun de, som ikke deltog i „Morgenrødens Søns“ Oprør fik Priviliet at erholde kjedelige Tabernakler, eller Legemer, og de ere komne til Jorden Slægt efter Slægt. Ville vi spørge om Grunden, hvorfor nogle af disse Aander komme til denne Jord i nedværdigede Forhold, da ville vi kunne svare formodelst den Oplysning, vi have gjennem Åabenbaringen, at Grunden er den, at visse Aander ikke hjæmpede tappert for Faderens Sag i Forudtilværelsen, men forholdt sig mere eller mindre neutrale.

Jeg veed, at naar jeg taler om Forudtilværelsen, kommer jeg i Modstrid med Menneskernes almindelige Traditioner. De sige: Om vi have en Forudtilværelse, hvorfor erindre vi den ikke? Alligevel findes der næppe mange Mennesker, som ikke til Tider have haft en Anelse om at have eksisteret, før de kom til denne Verden, en Anelse, der er ligesom en Drøm, hvis Enkeltheder vi ikke kunne erindre. At vi ikke kunne erindre vor Tilværelse, før vi kom til denne Verden, er naturligvis intet Bevis for, at vi ingen saadan have haft. Vi vide alle, at vi have været spæde Børn en Gang, endstjønt vi ikke kunne erindre dette. Det vilde være usorstandigt og dumt, om vi vilde fornægte denne Kjendsgjerning. Herren har en vis

Hensigt, hvorfor han har borttagen vor Erindringer om Forudtilværelsen. Det var nødvendigt, at et Slør, sammenlignelsesvis talt, skalde drages for vor Forudtilværelse, for at vi her kunde opfylde vor Prøvestand.

Gud, vor himmelske Fader, vil herliggjøre alle sine Børn. Alle ville opnaa en eller anden Grad af Herlighed, forsaavidt de ikke begaa den utilgivelige Synd, nemlig Synd mod den Helligaand — hvilken Synd Nogle troede have begaet, men have det ikke. Judas Iskariotes er et Eksempel paa saadanne Syndere, og det er kun Jaar, som gaa saa vidt, at de begaa denne utilgivelige Synd. En Mand maa være i Besiddelse af tilstrækkelig Kunstdab til at blive ophejet i Faderens Mærhed ned Jesus Kristus, forend han kan begaa den Synd, som gør ham til en Djævel. Vi ere forørigt belært om, at Udghdelse af uskyldigt Blod er en Synd, som ikke tilgives, hverken i denne Verden, eiheller i den tilkommende.

„Synd er Lovens Overtrædelse,“ og jo større Kunstdab vi have angaaende Ret og Uret, desto større er vor Forbrydelse, naar vi handle imod samme. Det er nødvendigt at hjænde en Lov for at kunne synde imod den. Lad os ikke tro, at Satan ikke var i Besiddelse af tilstrækkelig Kunstdab, da han i Ewighedens Verden gjorde Oprør imod Gud. Selv om han troede at hans Frelsningsplan var den bedste, gjorde han dog Oprør mod Gud, vidende, han burde lyde ham. Han hjændte Guds Væsen og vidste at han var hellig; „Morgenrødens Søn“ syndede mod bedre Bidende og — lad os mærke os dette — af fri Vilje, da han erklærede Gud evig Fjendskab og gjorde Oprør imod ham. Lad os ikke tro, at Judas ikke vidste, hvad han gjorde, da han for-

raadte Jesus Kristus. Jo større Ansvar, der er paalagt os, desto større vil vor Fordommelse blive, om vi ikke ere tro. Paa den ene Side det evige Livs Herlighed, formedelst Trofasthed, paa den anden Side Fordommelse, om vi ikke ere tro. Lad os bestræbe os for at vinde det evige Livs Herlighed, hvilken Herlighed langt overgaar vores Fætteres. Lad os erindre Apostelens skjonne Ord: „Hvad intet Øje har set, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommert i noget Menneskes Hjerte, har Gud beredt dem, som ham elste.“ Herren elster os, ligesom vi elste vores Børn, og endnu mere, idet han besidder enhver ædel Egenskab til Fuldkommenhed. En af Guds Egenskaber er, at han er retfærdig, hvilken Egenskab han aldrig kan sætte tilbage for Barmhjertigheden, der først træder til og gjør Fordring paa den faldne og lidende Skabning, naar Retfærdigheden er stet Hyldest. Men da træder Barmhjertigheden, som er en anden af Guds Egenskaber, til. Af denne Grund er Læren om, at de Ugrundeliges Straf hinsides ingen Ende faar, absolut falsf.

Menneskene ere ikke ansvarlige for Adams og Evas Overtrædelse i Edens Have, og Jesus Kristus har tilvejebragt Forløsning fra dette Fal'd uden nogen jomhelst Betingelse fra vor Side. Apostelen Paulus skriver: „Thi esterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus.“ Og efter: „Altsaa, ligesom Synden kom ind i Verden ved et Menneske, og Døden ved Synden, og saaledes Døden trængte igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle; ligesom der ved Ens Fal'd kom Fordommelse over alle Mennesker, saaledes skal og ved Ens Retfærdighed komme

over alle Mennesker Retfærdiggjørelse og Liv.“ Kristus sonderbrød Dødens Lænker og tilvejebragte de Dødes Opstandelse. — Menneskene ere ansvarlige for deres egne Synder og kunne ene frelses fra Folgerne af disse ved Tro Omvendelse og Daab af bemhndigede Kristi Ejendomme til Syndernes Forladelse, saa de kunne være værdige til at modtage den Helligaands Gave og derved blive i Stand til at leve et nytt og helligt Levnet. Vi maa føge efter det Fuldkomme, som ene kan opnaas ved Efterlevelse af Evangeliet.

Der findes forskjellige Grader af Straf ligesom af Belønning. Ere vi blevne døbte til vores Synders Forladelse og derefter have levet et helligt Levnet efter Guds Bud og Love, ville vores Synder ikke komme op imod os paa Dommens Dag. De forskjellige Grader af Herlighed, som findes i det Tilkommende, tydeliggjor Paulus i følgende Ord: „En Herlighed er som Solens Glans, en anden som Maanens Glans og en anden som Stjernernes Glans. Thi ligesom en Stjerne overgaar en anden i Klærhed, saaledes og de Dødes Opstandelse.“

Berdens indskrænkede Begreber om Frelsningsplanen er ikke nok til at tilfredsstille mig ellers give mig en fuldkommen Opattelse af vor evige Faders Plan vedrørende Menneskernes Frelse, men naar jeg læser Skrifterne og overvejer, at Frelseren kom for at udføre en Forsoning, hvis Kraft vil naa til alle Guds Børn, baade Levende og Døde, da føler jeg en Glede og Tilsredshed, som ikke med Ord kan udtales. Evangeliet, saaledes som det er aabenbaret til os i disse sidste Dage, lærer os, at Forløsningsværket strækker sig hinsides Graven. Mærkværdig nok anse Menneskene i Almindelighed de Sidste-Dages Hellige for at være meget ind-

strengete i deres Lærejetninger, men naar disse herlige Principer forkyndes for dem, blive de som lamslaaede af Forundring. Uagtet Verden har Bibelen og kan læse, hvad Paulus og Peter lærte, har dog Ingen, hverken Hs. Hellighed i Rom, Luther, Melanchton eller nogen anden Reformator, fremkommen med saadanne herlige Principer, som de, der forkyndes af Guds Ejendomme i disse sidste Dage; thi ved bestandig Efterlevelse af disse Lærdomme ville Menneskene blive beredte til at indtræde i Guds celestiale Boliger.

Jeg glæder mig ved Frelsningssplanen, fordi jeg elster Menneskene og forstaar Evangeliet, som lærer, at Guds Hensigt er at frelse Menneskene og ikke

at fordømme dem. Disse Lærejetninger ere guddommelige og ville frelse både Levende og Døde. Lad os, mine Brødre og Søstre, som have annammet Evangeliet og begyndt paa Vejen, som vil føre os til evigt Liv, vandre i Overensstemmelse med Evangeliets Fordringer, thi alene derved ville vi kunne opnaa den Herlighed, som er bestemt for de Kæsfærdige. Lad os erindre Apostelens Vidnesbyrd: „Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Dod ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regiere med ham tusinde Aar.“ Jeg beder, at Gud vil velsigne Eder i Jesu Navn. Amen.

Den 15de September 1891.

Betrægtninger ved 40de Aargangs Slutning.

I det 40de Aargang af „Skandinaviens Stjerne“ sluttet med dette Nummer, kunne vi ikke undlade at se tilbage paa det henrundne Aar med Tatsmæltighed til Gud for den Bistand, han har ydet os ved sin Aands Inspiration i Udsørelsen af vores Pligter. Hvorvidt denne Aargangs Værd berettiger den til en lige Udmærkelse med sine ni og tredive Forfængelser, vilse vi overlade til vore Læsere at bedømme; dog ville vi sige, at vi have bestræbt os for at behandle saadanne Emner, som vi have antaget at ville være mest belærende for vores Læsere; endvidere have vi forsøgt paa at gjøre „Stjernen“ til en paalidelig Aarbog over de Tildragelser, som vedrøre Guds Værl, samt et Middel til at give praktiske Maad og Formaninger til det arbejdende Præstedomme angaaende den bedste Fremgangsmaade i Udspredelsen af Evangeliets saliggjørende Principer til Menneskene i vor Kirkefreds — de skandinaviske Lande. Vi haabe at have været vor Opgave tro, og at „Skandinaviens Stjerne“ ikke har udspredt sit Lys forgjøves, men at dens Straaler have bidraget til Glæde og Belsignelse i mangt et Hjem.

Før et Tidstrum af 40 Aar har „Skandinaviens Stjerne“ været de Sidste-Dages Helliges Organ i Skandinavien, og Lyset af denne Nytidens Stjerne er blevet stateret af Mange; de have klynget sig til den, ligesom Sandhed klynger sig til Sandhed, og Lys til Lys. De, i hvis Sind Glimt af guddommelig Glans ikke er udstukket, have været i Stand til at analysere Stjernens Lys og

ere blevne tiltrukne og ledede af den; og lig de vi se Maend fra Østerland, der frhdede sig ved at betragte Bethlehemstjernen ved Frelserens Fødsel, have de glædet sig ved at se denne Nutidens Stjernes Lys udsprede sine velgjørende Straaler. „Skandinaviens Stjerne“ er en højperlig Ledestjerne. Den paastaaer ikke at være mere; og vil aldrig indromme at være mindre. Denne Paastand er ikke grundet paa egenkjærlig Formening om særlige literære Evner hos dem, som have redigeret den, men er baseret paa, at vi vide, at den er skrevet formedelst Guds Aands Bejledning. Den er ikke et Tidskrift, som smigrer Menneskernes Egensindighed, Fordomme og verdslige Ønsker; nej, den har sin Mission at udføre og viger ikke hverken til Højre eller til Venstre. De, som have virket ved dens Udgivelse har ikke af dem selv foraaraget dens Lys; de have kun fremholdt Evangeliets Sandheder, eftersom Guds Aand har paavirket dem til at skrive, og give Gud Eren for alt det Gode, som den har været et Middel til at gjøre.

Til vores Dædere ville vi sige: Det skal være vort Formaal i Fremtiden, ligesom det har været i det Forbigangne, at gjøre „Skandinaviens Stjerne“ saa opbyggende og belærende som mulig, og vi haabe til Gjengjeld, at alle vore Belyndere ville virke for dens Udbredelse; thi derved ville Evangeliets sjonne og herlige Princeper naa til mangt et Sted, hvor Missionærerne muligvis ikke kunne komme. Med disse saa Bemærkninger vilde vi slutte denne Aargang og haabe, at „Skandinaviens Stjerne“ i det kommende Aar maa sinne til Oplysning for mange Oprigtige og Sandhedssøgende.

Tiden og dens Værd.

En meget vigtig Værdom, som burde indpræntes paa vort Sind, er at benytte Tiden paa den rette Maade. Man kunde med Rette, sammenlignelsesvis, falde Ens Tid for Ens Formue, hvilken Ungdommen saa sjælden vurderer, for end den er forsvunden. Menneskene, som have bortøslet og misbrugt de dhrebare Timer af Livets Baar, ville ikke høste saa mange Frugter ved Livets Aften om de, der have anvendt Ungdommens Dage ret. Et forsømt Arbejde kan maa ske oprettes ved Flid, forspildte Penge kunne maa ske ved Flid efter erhverves, men Tiden, som er misbrugt, kan ikke atter indvindes; thi den bliver aldrig givet os tilbage.

Hvor mange af os lade ikke de kostbare Minutter glide forbi os uden at stattere deres Værd, og dog, hvilket uændeligt Værd repræsenterer Tiden iskel Naar vi have sagt Farvel til upassende Adspredelser og Udsvoævelser i Ungdommens Dage ere vi glade derved; men, maa vi ikke med Sorg se tilbage til de svundne Timer, som vi kunde have benyttet bedre. Ungdomstiden er den Tid, da vi skalde erhverve os Kunskaber og Værdom. Derfor — hjere Ungdom! Benyt Tiden vel! Lad Alle benytte Tiden vel; thi ved en vel Anvendelse af Tiden bliver Tankevirksomheden klar og Aanden livlig.

Dette Liv er for fortvært til at bortøsles. Lad os derfor til enhver Tid

være virksomme; om vi til Tider have været uvirksomme, lad os samle de brudte Fragmenter og ikke tillade os i Fremtiden at bortodsle saa meget som et Minut. Det bedste Middel, hvorved vi kunne være i Stand til at bemytte Tiden ret, er altid at være i Besiddelse af en god, kjærlig, glad og haabefuld Aand. „Mange Bække smaa gjør en stor Aa,” siger et gammelt Ordsprog, og saaledes forholder det sig med Minutterne. Minutterne tilsammenlagte udgjøre Aar, og hvad kan der ikke udføres paa en Dag, end sige et Aar. Lad os erindre, at det største Arbejde er blevet udført gradvis.

Mange have den Uvane at opsette deres Arbejde, men vi vide ikke, om Morgendagen oprinder for os, og vi burde derfor ikke, dersom vi ikke have gyl- dig Grund deraf, opsette til i Morgen, hvad vi kunne udføre i Dag. Tiden iles skyndsomt; den stanser aldrig for Noget. Den kommer og gaar, og forbiganne Tildragelser efterlade blot et Indtryk paa Grindringen. Paa hvilken Maade kunne vi bedre vise vor Taknemlighed til Gud end ved en nyttig Anvendelse af vor Tid og vores Talenter? Lad en Mand have Rigdom i Oversflod, lad ham bo i prægtige Paladser, dog, om han ikke er i Besiddelse af Intelligents, hvor lille er han da ikke?

Profeten Joseph Smith sagde: „Menneskene kunne ikke frelses i Uvidenhed.“ Vi kunne ikke tage vort Gods og Guld med os, naar vi do, men vor Intelligents medfølger os. Lad os huske paa dette. Kundskab og Intelligents kan Ingen fratare os. Om vi gjøre Alt, som staar i vor Magt, for at udvile vores Sjæleevner, ville vi erholde en stor Belønning for vores Bestræbelser. Vi ville da oplegge Skatte i Himmelten, sammenlignelsesvist talt, som Mol og Rust ikke kunne fortære.

Klag aldrig, at der flettes Tid. Gud har sat Skil mellem Dag og Nat, og hvem figer, han ikke har gjort det fuldkommen. Kundskab er Magt! Lad os derfor altid søge at erhverve os Kundskab, naar vi have Lejlighed dertil. Hvor ofte angre ikke Menneskene deres forbiganne Livs Handlinger og onse, at de kunde leve deres Liv om igjen, men desværre, den forsvundne Tid vender ikke tilbage. Vel for os, om vi kunne se tilbage paa vort Liv med Glæde og Tilfredshed! Vi have i vores daglige Omgivelser mange Eksempler paa saavel en god som en daaelig Anvendelse af Tiden. Lad os drage Fordel af Andres Erfarenhed, saavel som vor egen, og erindre, at den flittige Elev altid vinder Prisen; paa den anden Side, at den Ligegyldige og Slove altid kommer til at staa tilbage.

Lad os erindre det gamle Ordsprog: „Tid og Strom venter ej paa Nogen.“ Hvor sande ere ikke disse simple Ord. Barndoms- og Ungdomstiden er vort Livs Føraar. Ligesom Blomsterne paa Marken skyde deres spede Spirer frem ved Føraarsfolkinnet og knoppes, blomstre, visne og do, saaledes ogsaa med vort Liv. Vi — som Roserne i Haven — knoppes i Barndommen, blomstre i Ungdommen, visne og do, naar Efteraars vindene faa Overhaand over os. Livets Aften oprinder og vi findes ikke mere i denne Sfære. Lad os arbejde, medens Solen skinner; lad os altid erindre, at nyttig Virksomhed medfører Glæde og Udvikling. — Juv. Instructor.

Profetiernes Opfyldelse.

Man skulde antage, at Menneskene — naar de læse Profetierne af saavel den gamle Vagts Profeter som af Profeterne, der ere paa Jordens i vore Dage — vilde, naar de forsaerdelige Tildragelser finde Sted, som Profeterne have forudsagt, blive overthydede om Guds Værk og omvende sig fra deres Snyder. Profetierne opfyldes, men alligevel vil den store Del af Jordens Befolkning vægre sig ved at tro, at, hvad de se foregaa for deres Blifke, netop er Opfyldelsen af Profetierne, endstjøndt de blive opfyldte paa det umiskjendeligste, naar vi betrægte Kjendsgjerningerne ret; ja, de ville og skulle opfyldes, saasandt Herrens Ejendomme have utalt dem. Dette ligger tydelig for Dagen ved Indsamlingen af de Sidste-Dages Hellige. Er dette ikke et stort Værk udført i disse sidste Dage, før Kristi andet Komme? Jo, viselig! Hvilket større socialt Foretagende er set i dette det nittende Aarhundrede? Intet! Det er et mægtigt, et stort og herligt Værk. Ligger ikke Kjendsgjerningen tydelig nok for Dagen? Jo; og dog ville ikke Mange heri se Guds Haand, men ikke desto mindre er dette Opfyldelsen af Profetierne om Guds Folks Indsamling. Dette burde være af stor Interesse for Menneskene, men tvertimod finde vi, at Mange hader og forsøge Guds Folk og foragte Zion. Men de, som foragte Zion, vil Gud foragte.

Profeten Esaias forudsiger Israels Indsamling i følgende Ord: „Og han (Herren) skal opløste et Banner for Hedningerne, som komme langvejs fra, og løffe dem hid fra Jordens Ende; og se, de skulle komme hasteligen og let.“ (Es. 5, 26.). Profeten Micha, idet han skuer ned gjennem Tiden,

siger: „Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være grundfæstet ovenpaa Bjergene, og op-højet over Højene, og Folkene skulle strømme til det. Og mange Hedninger skulle komme og sige: kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem.“ (Micha 4, 1. 2.). Profeterne have tydelig forudsagt, at førend Kristi andet Komme skulle adskillige Tegn gives, saa Menneskene kunde vide, at Jesu Kristi Tilkommesdag var forhaanden. Frelseren selv forudsagde, at inden hans anden Tilkomme skulle Krige og Ødelæggelser finde Sted, og at Menneskene skulle „forsmægte af Frugt over de Tings Forventelse, som skulle komme over Forderige; thi Himmelens Kræfter skulle røres.“ (Luk. 21,26.).

Gjennem Profeten Joseph Smith har Herren i vore Dage advaret Menneskene og sagt, at efter hans Ejendommes Bidnesbyrd til Nationerne vil han straffe de Ugudelige. „Hvor ofte har jeg (Herren) kaldet Eder ved mine Ejendommes Mund, ved Engles Sendelse, ved min egen Røst, ved Tordenens Røst, ved Lynets Røst, ved Stormens Røst, ved Jordskælvs Røst, ved stor Hagl, ved Hungersnød, ved alle Slags Pestilensers Røst, ved den store Basuns Lyd, ved Doms Røst og ved Barmhjertigheds Røst den ganske Dag, og ved Agers og Hæders Røst, og det evige Livs Rigdom, og jeg vilde have frelst Eder med en evig Salighed, men I vilde ikke.“ (Vagtenes Bog Side 80.). Af denne Tilkjendegivelse fra Gud frem-

gaar det, at Menneskene ville blive tilstrækkelig advarede, saa de ingen Undskyldning kunne have, fordi de ikke omvendte sig og annammeđe Evangeliet, som Herrens udsendte Tjenere prædikede for dem. Men, det er, som Profeten Esaias skriver: „Med deres Øren høre de tungt, og deres Øjne have de tillukt, at de ikke skulle komme til at se med Øjnene, høre med Ørene og forstaa med Hjertet,” at Herren kunde helbrede dem. Menneskene troste sig med falske Ideer; naar den ene falske Ide ikke kan slaa til, antage de en ny, og deres Hjørter forhærdes mod Guds Tjeneres Advarsler og Bidnesbyrdet givet gjennem Guds Straffedomme.

De, som var bekjendte med Alabemberingen, Profeten Joseph Smith modtog angaaende Krigens, som vilde udbrude mellem de sydlige og de nordlige Stater i Nordamerika, kunde naturlig tænke, at naar Opfyldesten fandt Sted, de Mange, som ikke havde troet Joseph Smiths Bidnesbyrd, da skulde tro, at han var en sand Profet. Han fremstillede med en saa stor Nøjagtighed, paa hvilken Maade denne forfærdelige Krig skulde udbrude, og Stedet, hvor den skulde

paaabegyndes, nemlig Syd Carolina; at Alle kunde vide, da denne forfærdelige Krig fandt Sted, at Joseph Smith i Sandhed var en Profet. Men hvad blev Resultatet? Opfyldesten af Profeterne har ikke gjort nogen Virkning paa de Banstro. Menneskene have forhærdet deres Hjørter mod Sandheden og forkastet Joseph Smith som en sand Profet.

Saaledes vil det vedblive, indtil Enden kommer. Herren kalder forgjæves paa de Ugudelige; de ere ikke villige til at lytte til hans Rost, ej heller til hans Tjeneres Vidnesbyrd eller til Straffedommernes Prædiken, — men ere fast besluttede paa at forhærde deres Hjørter og vandre paa Shyndens Vej. Om vi ikke havde tydelige Beviser for denne Menneskernes Blindhed, vilde det blive næsten umuligt at overbevise de Oprigtige om, at Menneskene virkelig kunne være saa blinde og uimodtagelige for Bidnesbyrd af en saa overbevisende Karakter, som Tilhældet er — i Særdeleshed, naar disse Begivenheder ere blevne forudsagte med saa stor Tydelighed af saavel Fortidens som Nutidens Profeter. — Juv. Instructor.

Doden kommer.

Slægt efter Slægt har følt, som vi sole; de levede og virkede lige som vi; de forsvandt som en Damp, medens Naturen omkring dem vedblev usforandret.

Solen vil skinne lige saa klart paa vor Grav som paa vor Vej, medens vi vandrerede i Livet. Endnu et Lidet, saa er Alt forbi. Det hankende Hjerte vil

blive stille, og vi gaa til Hvile. Maaske en Ligsalme og en Ligprædiken hores, og derefter overlades vi til et Bytte for Ormen i den mørke Grav.

Maaske man vil tale om os en kort Tid; men Livets Bekymringer trænge snart ind, og vores Navne glemmes. Dag efter Dag vil komme

og gaa. Maaske Sang og Latter snart høres i det Kammer, hvori vi døde. De Taarer, som randt for vor Sjæl, torres bort, og Øjnene lyse etter af

Glaede. Endog vore Born ville sjeldent tænke paa os. De glemme til sidst at nævne vort Navn. — Evangel. Sendebud.

Blanding.

Jødernes Indsamling. »Times« offentliggør nu Statuterne for den af Baron Hirsh grundlagte jødiske Koloniseringsassociation. Det Øjemed, der tilsigtes opnaaet gennem dette storartede filantropiske Foretagende, er at lette og fremskynde en omfattende jødisk Emigration navnlig til Amerika. Man kan danne sig en Forestilling om, hvilke Dimensioner Koloniseringsplanen har, naar man hører, at Selskabets Kapital skal repræsentere et Beløb af ikke mindre end 2,000,000 £d. Sterling, fordelt i 20,000 Aktier paa 100 £d. Sterling hver. Associationens Formaal er udelukkende filantropisk og hverken vil eller tilsigter at bringe Aktionærerne økonomisk Fordel. Samtlige Indtægter skal bruges til Koloniseringsværkets Fremme, og i Statuterne fastsættes endvidere, at den Formue, som maatte være i Behold, hvis Selskabet en Gang oploses, skal anvendes til at understøtte fattige Jøder. „Hensigten med Associationen er“, hedder det i Statuterne, „at understøtte og lette Emigrationen af Jøderne fra forskellige Dele af Europa eller Asien til andre Verdensdele og oprette Kolonier i forskellige Dele af Nord- og Sydamerika saavel som i andre Lande.“

Franse Præmieborn. Der er stadig Barnemangel i Frankrig. I en enkelt Kommune — Charente Isere — er hele Året 1890 forløbet uden en eneste ægte Barnefødsel. Dette har foranlediget Mairen til at udstede følgende Bekjendtgørelse: „Vi — Maire i Charente — udlover herved en Præmie paa 100 Frs. til enhver Kvinde, som i Året 1892 føder et levedygtigt Barn. Præmien bliver udbetalt Ugedagen efter, at Fødselen er anmeldt i Mairiet. Forældrene skal have boet et År i Kommunen og være lovsomt viede“. Mere liberal og med større Udsigt til at naa Maalset har den rige Fabrieker i Angers Bessonneau — Medlem af Skoleraadet — udlovet en Præmie til enhver gift eller ugift Barnemoder ved Fabrikken og desuden en mindre Ducor til de Par, der gifte sig. Som et Sejrsbudskab midt i al Goldheden meddeler Rappel, at der i Juli Maaned er født Twillinge i 5 af Paris's Nabokommuner — 17 Twillinge par i det Hele, i hvert Tilfælde en Dreng og en Pige, altsaa 34 ny Individer. Maatte disse Pattebørn nu blot leve! — politiken.

Det hurtigste Tog i Verden er for Øjeblikket Royal Blue Limited-Ekspress-toget mellem New York og Washington. Det tilbagelægger gennemsnitlig 52,8 eng. Mil i Timen. Dets største Hastighed paa noget Punkt er 74 eng. Mil i Timen.

Man har beregnet, at der i Verden rundt daglig dor 97,790 Mennesker og i samme Tid fødes 104,000.

En Forening i Berlin, som tager sig af Hjemløse, gav i forrige Åar Husly til 100,000 Mænd og 15,000 Kvinder.

Utah Nyheder.

Bjergene i Utah ere rige paa Mineralier. Nogle af de største Miner i Vesten findes der og indeholde Sølv, Guld, Jern, Blå og andre Mineralier. Fornhlig er en ny Mine opdaget i Cache County, $5\frac{1}{2}$ danske Mile fra Logan, som formodes at indeholde værdifulde Mineralier. Opdagelsen har bevirket en Begejstring blandt Folk, saa i løbet af nogle Dage en By er fremkommen med 800 Indbyggere. I Byen findes mange Slags Forretninger og et Hotel til at imødekomme Rejsende og Besøgende. Siden 1876 har ikke en saadan Begejstring funden Sted i Vesten paa Minearbejdets Omraade.

Københavns Grens Stiftelsesdag, den 15de Sept. 1850, fejres i Dag af Skandinaverne i Cache County med en stor Fest i Logan, Utah.

Dødsfald.

Minnie Thorstensen, Datter af Carl E. og Helene Thorstensen, døde i Logan, Utah, af Diphtheritis den 26de August 1891, 5 Aar, 2 Maaneder og 16 Dage gammel. Minnie var et forstandigt og elskværdigt Barn, som vandt Alles Sympathi og Kjærlighed, der kjendte hende. Broder Thorstensen er for Tiden Præsident for Københavns Konference og har henved to Aar arbejdet paa „Skandinaviens Stjerne“s Kontor. Hans mange Venner baade her og i Zion ville shmpathisere med ham og hans Hustru i Tabet — men kun for en Tid — af deres elskede Barn. Maas Guds Helligaand tildele de sorgende Forældre den Fred og Trost, som den alene kan give! — E. H. A.

Paul Magnus Ingeman, født i Nøken, Norge, den 23de Oktober 1876, døde den 11te Juni 1891 i Union Ward, Utah, efter blot syv Dages Sygeleje.

Anna K. M. Andersen, født den 24de Oktober 1877 i København, døde den 20de Juli 1891 i Richfield, Utah, efter 21 Ugers Sygeleje. Hun var Niels L. og Marie S. Andersens eneste Barn, hvilke dybt føle Savnet af den Hensøvede.

Indhold.

Tale af Præsident Cannon.....	369	Propheternes Opfyldelse	377
Ned.-Afm.:		Doden kommer	378
Betrægtninger over 40de Aar. gangs Slutning	374	Blandinger	379
Tiden og dens Værd.....	375	Utah Nyheder	380
		Dødsfald	380

København.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (B. Peterien).